

אריק איים

אריק דוד התנצל

אריק התנצל

אריק דוד לא הוא תערוכת של חברמן ושחצן בלתי-נסבל. את גסויותיו ועל-בנותיו הכל התרגלו כבר לספוג. אולם לנדאו, כעוזרו האישי של שריהחקלאות, אריק שרון, מתנהג כשיה תמימה שעברה קורס לנימוסי-יהלכות אצל חנה בבלי, בכל פעם שהוא מראה את פרצופו בלישכת ראש-הממשלה.

לכן הופתעו הכל במוצאי-השבת האחר-רונה, כשגם בלישכת ראש-הממשלה התגלה לנדאו השחצן והגס, לפני ישיבת-הממשלה הוא נפגש עם ראש לישכתו של ראש-הממשלה, וידידו הקרוב של בגין, יחיאל קדישאי, והודיע לו: „או שראש-הממשלה יתנצל בפני אריק, תתחילת ישיבת הממשלה, על מה שאמר עליו אתמול, או שבשעה 11 בבוקר יקיים אריק מסיבת-עיתונאים“.

קדישאי נדהם: „אתה בטוח שזה מה שאתם רוצים שאני אמסור לראש-הממשלה? הוא שאל את לנדאו.“

לקדישאי היה ברור שלנדאו לא היה מעז לומר דברים כאלה, בסיגנון שחצני כזה, ללא הוראה מפורשת של הבוס שלו. „כן“, היתה התשובה החד-משמעית.

היחסים בין אריק לבין בגין היו מצויינים במשך השנים. בגין מעריך אנשי צבא, או כפי שהוא מכנה אותם „מצביאים“. אריק שרון היה המצביא הפרטי של בגין. הוא סלח לו, הרבה יותר מהר ממה שמקורביו שיערו, על בגידתו-כובלי כול של אריק, כשעזב את הליכוד. לא היתה זו בגידה של אריק בבגין. אריק השתייך למיפלגה הליברלית, לא לחרות. כשאריק הצליח, בקושי רב, להכניס שני מנדטים לכנסת, היה ברור שגורלו נחרץ. „שלו מצויינים“ הגדולה, שהבטיחה לפני הבר-חירות להוות לשון-מאזניים, סיימה את ההתמודדות שלה על נפש הבוחרים, סור עה וקרועה, עם אריק שרון ועם יצחק יצחקי לבדם. ברור היה לכל מי שניתח את תוצאות הבחירות, שאפילו לא כל חייליו של אריק הצביעו עבורו.

בגין הציע למצביאי הפרטי שלו השתתפות בקואליציה בתפקיד של שר. אריק רצה את כס שריהביטחון, אך בגין לא יכול היה לתת לו אותו, אם כי רצה בכך. עור וייצמן היה כוכב הניצחון של הליכוד, ולמרות שבגין חש באותם ימים של אחר-בחרות כמי שאלוהים בחרו לשליטון, הבין שאין לפגוע בוויצמן.

שני

שריביטחון

היתה עוד סיבה לכך, שבגין לא יכול היה לתת לאריק את תיק-הביטחון, במהלך מבריק הכניס אז בגין את משה דיין, איש המערך, לתוך ממשלתו. אנשי חרות, הקרובים לבגין, מצאו עצמם לפתע ללא נציגות ראויה לשמה בממשלה. וייצמן היה עולה-חדש בחרות, או נכון יותר: יורד שחור. דיין היה, לדעת רבים בחרות, טוס טרויאני של המערך המובס. מילכד בגין עצמו היה דויד לוי הנציג היחיד של חרות בממשלה. חיים לנדאו הצטרף לממשלה יותר מאוחר. בגין לא היה יכול להפקיד תיק כה חשוב בידי שר שאינו איש חרות.

אריק קיבל את תפקיד שריהחקלאות, אך מה שחשוב מכך: הוא קיבל גם את תפקיד יושב-ראש ועדת-השרים לענייני

מערכה א': בגין שוחח אצבע מוד אריק המהיין במבוכה שריביטחון —

מערכה ב': בגין נאות לשוחח עם אריק שרון —

מערכה ג': בגין ואריק השנימו ומחייכים למד עבר שריביטחון האחרון —

בגין חקר

בגין סירב להתנצל

בגין לא סלח

התיישבות. וייצמן גילה לפתע שיש שר-ביטחון בלתי-רשמי לשתיים המוחזקים. המאבק בין השניים הגיע לאוקטבות גבר-הות, אולם בגין הצדיק בכל פעם את שרון, ונתן לו גיבוי מלא.

במשך שלוש שנות כהונתה של ממשלת בגין אור ראש-הממשלה את כל כוחותיו כדי להגן על אריק ולסוכך עליו. התפרצויותיו של אריק בישיבות הממשלה היו לשם דבר. כל אותה עת המשיך אריק ללוטש עיניו לתפקיד היחיד שבו הוא רוצה באמת: תפקיד שריהביטחון.

בכל פעם שעזר וייצמן איים בהתפטרות, היה בגין מדליף, שימנה את אריק תחתיו. וייצמן, שענייני ביטחון המדינה יקרים לו, היה בולע את גאוותו ונשאר בתפקיד. אחת הסיבות לכך היה חששו, שאריק יהיה יורשו. באחת הפעמים שבהם איים וייצמן להתפטר, הודיע בגין מפורשות שהוא עור-מד למנות את שרון כיוורשו. וייצמן נשאר בתפקיד.

כשהתפטר וייצמן סופית, היה ברור ל-שרון שהוא שריהביטחון הבא. בגין לא הזדרז. המיפלגה הליברלית רצתה את תפקיד שריהחוזק ליצחק מודעי, ולכן היה צריך לתת לשריהחוזק יצחק שמיר את תיק שריהביטחון, ותיקי חרות, שעדיין מטוייגים מאריק, ביקשו שתיק הביטחון יופקד בידי של יושב-ראש ועדת החוק והביטחון של הכנסת, משה „מישה“ ארנס. ותיקים אחרים הציעו את מועמדותו של איש אצ"ל הוותיק, יעקב מרידור. התנועה הדמוקרטית, שהיתה בת חמישה חברי-כנסת אך לפני שלושה שבועות, הטילה אף היא ווטו על שרון. וגם גור-מנספויים במפד"ל התנגדו לו.

שרון ירה את כל הבליסטראות. כשראה שההדלפות — לפיהן הוא יתפטר אם ראש-הממשלה לא יתן לו את התפקיד — לא עשו רושם על בגין, נועד לפגישה אישית עימו שבה איים על ראש-הממשלה מפור-שות.

בגין החליט שלא להחליט. הוא החליט לקחת לידי את תיק-הביטחון ולמנוע זע-זועים בממשלתו. בגין גם נהנה מהרעיון שהוא, כמו דויד בן-גוריון, יכהן גם כ-ראש-ממשלה וגם כשריביטחון.

מועמדות

או התפטרות

אך הלחצים המיפלגתיים והקואליציוניים יונגים גברו. פרישתו של שמואל תמיר מהממשלה, העלתה שוב את המתח אל הקוראדום. אריק, כמו רבים אחרים, ידע שבהזדמנות של מינוי שרימישפטים חדש, עשוי בגין לערוך את יתר השינויים בממשלתו, ולמנות גם שריביטחון.

שוב רץ אריק ללישכתו של בגין, במיש-כנהכנסת, לשיחה אישית. לפני השיחה הוא ערך ריכוך אסטרטגי, הדליף לעיתון גים על איום מחודש שלו. „אני המועמד היחיד לתפקיד שריהביטחון, אם יבחר מישהו אחר — אתפטר מהממשלה“.

בגין לא הבטיח לאריק את התיק, אך גם לא ציין באוזניו למי הוא עומד לתת. אריק נותר אחר הפגישה עם חשש בלב, שהוא לא יגשים את חלומו, להיות שרי-הביטחון. הוא היה זועם ועלב.

לידידיו אמר: „בגין מוביל אותי באף. הוא יודע שאין לו שריביטחון טוב יותר (המשך בעמוד 42)“

אריק מתמודד לכהניסותו!